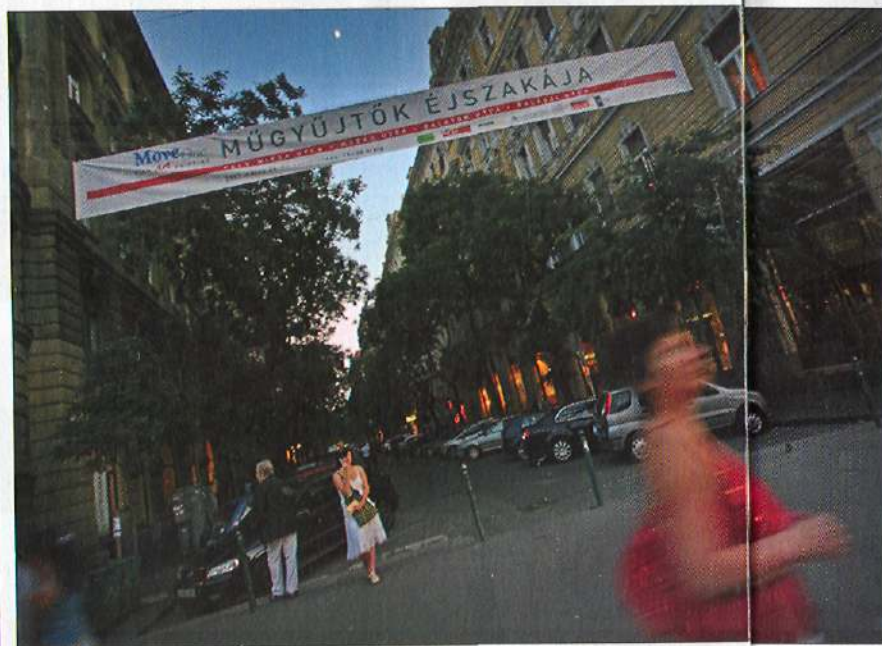

Műgyűjtők műéjszakája

Akik rendszeresen olvassák
e helyt aprócseprősegeimet,
tudják rólam, milyen nagy

barátja vagyok minden outdoor programnak: egy utcabál, egy zenélő szökőkút, egy traktormajális (juniális, juliális stb.) teljesen le tud venni a lábamról. Ha történik valami a városban, az országban, nekem már a szándék elég: dicsérem agyba-főbe. Mert tényleg azt gondolom, hogy az ilyesfajta szándékokból áll össze egy közösség, ezektől lesz igazán otthonos, igazán lakható ez a város, ez az ország.

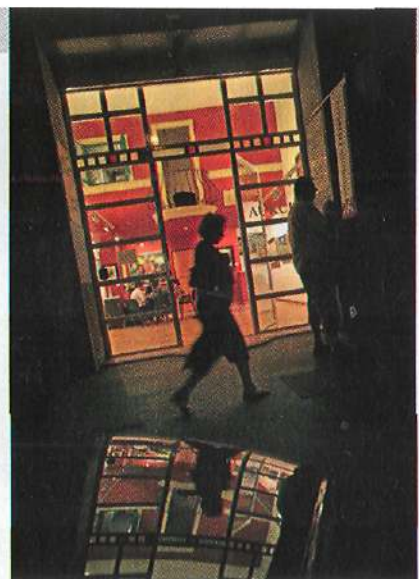

Érthető, hogy a Műgyűjtők éjszakáját is szívemen viseltem első pillanattól fogva, pompás ötletet, komoly, hosszú távú lehetőséget sejtve benne. Végre is a Falk Miksa utcát és környékét jó idő esetén éppen efféle programokra találta ki az ég: ott van a város közepén, bejárható méretben,

egy mást érik a boltok, galériák, presszók (kocsmák), mi kell még? Ahogy a költő (majdnem) mondja: „Ki a Falk Miksa utcára, futuristák, dobosok és költők.”

A múlt heti összejövetel azonban elbizonytalanított egy kicsit. Pedig harmincnál is több helyszínen zajlott az élet, voltak vernisszázások direkt erre az alkalomra, voltak aukcióbemutatók, voltak figyelmünkre érdemes programok, és voltak kedves mosolyok meg pezsgő (na de a műanyag pohár, könnyörgők!), ám volt sok Máté Péter is, messzehangzón (kit magunk is fontos könnyűzenei idolként tisztelünk, de talán nem itt, nem így kellene hódolni neki), s voltak beszédesen hallgató portálok: egy Nagyházi, egy Virág Judit.

A Falk Miksa utcának el kéne döntenie, mi akar lenni: a hazai műkereskedelem legrangosabb fellegvára, vagy régiségek és ócskaságok közös piaca? Ez dönti el az éjszakái sorsát is.

JOLSVAI ANDRÁS